Коргари масеҳӣ, деҳқон, сарбоз
(Болға, дос, шамшер)

«Оё каломи Ман мисли оташ нест?» — мегӯяд Худованд, — ва мисли болғае, ки сангро пора-пора мекунад? (Ирмиё 23:29).

Досро ба кор андозед, зеро ки ҳосил пухтааст; биёед, фароед; зеро ки фишурда пур аст, чарбуҳо лабрез шудаанд; зеро ки бадии онҳо бузург аст. Юил 3:13

Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар ибодатхонаҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дарди мардумро шифо мебахшид. Аммо вақте ки мардумро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бечӯпон бемадор ва пароканда буданд. Он гоҳ ба шогирдонаш гуфт: « Дарав дар ҳақиқат фаровон аст, аммо коргарон каманд; пас, аз Худованди дарав илтимос кунед, ки ба даравИ Худ коргарон фиристад». Матто 9:35-38

Пас, Ӯ ба онҳо гуфт: « Дарав дар ҳақиқат фаровон аст, аммо коргарон каманд; пас, аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки барои даравИ Худ коргарон фиристад». Луқо 10:2

Исо ба онҳо гуфт: « Ғизои ман ин аст, ки иродаи Фиристандаи Маро иҷро кунам ва кори Ӯро ба анҷом расонам. Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро мерасад? Инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло кунед ва ба киштзорҳо нигоҳ кунед, зеро онҳо аллакай барои дарав сафед шудаанд. Ва даравгар музд мегирад ва меваеро барои ҳаёти ҷовидонӣ ҷамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя шодӣ кунанд. Ва ин сухан дуруст аст: «Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад». Ман шуморо барои дарав кардани он чизе фиристодам, ки шумо барои он меҳнат накардаед; дигарон меҳнат карданд ва шумо ба меҳнати онҳо дохил шудаед». Юҳанно 4:34-38

То он даме ки рӯз аст, Ман бояд корҳои Фиристандаи Маро ба ҷо оварам; шаб фаро мерасад, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад (Юҳанно 9:4) .

Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор бошед ва устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд ҷидду ҷаҳд кунед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар пеши Худованд беҳуда нест. 1 Қӯринтиён 15:58

Ва аз некӣ хаста нашавем, зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар заиф нашавем. Ғалотиён 6:9

Ва кулоҳи наҷотро бигиред, ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост; Эфсӯсиён 6:17

Пас, эй писарам, дар файзе ки дар Масеҳ Исо аст, қавӣ бош. Ва он чиро, ки аз ман дар назди шоҳидони зиёд шунидаӣ, ба мардони мӯътамад супор, ки метавонанд ба дигарон низ таълим диҳанд. Пас, ту мисли сарбози неки Исои Масеҳ ба сахтӣ тоб овар. Ҳеҷ касе, ки ҷанговар аст,

худро бо корҳои ин рӯзгор печида намекунад, то ки ба касе, ки ӯро сарбоз интихоб кардааст, писанд ояд. Ва агар касе низ барои мубориза бурдан бо мақомҳо мубориза барад, то ки тоҷ нагирад, агар қонунан мубориза набарад. 2 Тимотиюс 2:1-5

Саъю кӯшиш кун, ки худро ба Худо писандида нишон диҳӣ, ҳамчун коргаре, ки хиҷил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад. 2 Тимотиюс 2:15

Зеро ки каломи Худо зуд ва пурқувват ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки то ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва мағзҳо сӯрох мекунад ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад. Ибриён 4:12

Аммо одилон то абад зиндаанд; мукофоти онҳо низ бо Худованд аст ва ғамхории онҳо бо Худои Таолост. Пас, онҳо аз дасти Худованд салтанати пурҷалол ва тоҷи зебое хоҳанд гирифт, зеро ки Ӯ онҳоро бо дасти росташ мепӯшонад ва бо бозуи Худ онҳоро муҳофизат мекунад. Ӯ рашки Худро зиреҳи комил хоҳад гирифт ва махлуқро силоҳи худ барои интиқоми душманонаш хоҳад кард. Ӯ адолатро ҳамчун ҷавшан ва доварии ҳақиқиро ба ҷои кулоҳ хоҳад пӯшид. Ӯ муқаддасиро сипари мағлубнашаванда хоҳад гирифт. Ӯ хашми шадиди Худро ҳамчун шамшер тез хоҳад кард ва ҷаҳон бо ӯ бар зидди нодонон хоҳад ҷангид. Ҳикмати Сулаймон 5:15-20

Аз меҳнати сахт ва чорводорӣ, ки Худои Таоло муқаррар кардааст, нафрат накунед. (Экклесиастикус 7:15)

Чӣ тавр ӯ метавонад ҳикмате ба даст орад, ки омочро нигоҳ медорад ва бо чӯб фахр мекунад, говҳоро меронад ва ба кори онҳо машғул аст ва суханаш дар бораи говҳо аст? Ӯ ақли худро барои сохтани ҷӯякҳо медиҳад ва барои додани хӯроки чорво мекӯшад. Ҳамчунин ҳар як дуредгар ва усто, ки шабу рӯз кор мекунад; ва онҳое ки мебуранд ва мӯҳр мезананд ва мекӯшанд, ки навъҳои гуногун созанд ва худро ба тасвирҳои қалбакӣ медиҳанд ва барои анҷом додани коре мунтазиранд. Оҳангар низ дар назди сандон нишаста, кори оҳанро мебинад, буғи оташ ҷисми ӯро месӯзонад ва ӯ бо гармии кӯра мубориза мебарад; садои болға ва сандон ҳамеша дар гӯши ӯ аст ва чашмонаш ба намунаи он чизе, ки месозад, менигаранд; ӯ фикри худро барои анҷом додани кори худ мебандад ва мунтазир аст, ки онро комилан сайқал диҳад: Ҳамчунин кулолгар дар сари кори худ нишаста, чархро бо пойҳояш мегардонад, ки ҳамеша бодиққат ба кори худ машғул аст ва тамоми кори худро бо рақам анҷом медиҳад. Ӯ бо бозуяш гилро месозад ва қуввати худро пеши пойҳояш хам мекунад; худро барои роҳбарӣ кардани он саъй мекунад; ва кӯшиш мекунад, ки кӯраро тоза кунад: Ҳамаи инҳо ба дастҳои худ эътимод доранд ва ҳар кас дар кори худ хирадманд аст. Бе инҳо шаҳре маскан гирифта наметавонад; ва онҳо дар ҷое, ки хоҳанд, зиндагӣ нахоҳанд кард ва на боло ва на поён меравад; онҳоро дар машварати мардум ҷустуҷӯ нахоҳанд кард ва дар ҷамъомад баланд наменишинанд; онҳо дар курсии доварон наменишинанд ва ҳукми доварӣ намефаҳманд; онҳо наметавонанд адолат ва доварӣ эълон кунанд; ва онҳоро дар ҷое, ки масалҳо гуфта мешаванд, пайдо нахоҳанд кард. Балки онҳо вазъи ҷаҳонро нигоҳ хоҳанд дошт ва тамоми хоҳиши онҳо дар кори ҳунари онҳост. Экклесиастикус 38:25-34